



## RUGĂCIUNEA, PÂINEA SUFLETELOR NOASTRE

† IOAN  
Mitropolitul Banatului

Rugăciunea este o lucrare spirituală. Este expresia a ceea ce suntem și a ceea ce trebuie să fim ca să ne putem apropia de Dumnezeu și să fim în comuniune cu El. Rugăciunea și faptele bune sunt cele două aripi cu care omul se înalță spre Cer.

Însetat de pe drumurile acestei vieți, omul se oprește la fântâna rugăciunii și de acolo, din adânc, se răcorește cu roua harului divin. În lucrarea rugăciunii trebuie să facem o distincție între „a te ruga” și „a avea rugăciune”.

Prin rugăciune omul iese din tumultul acestei vieți cotidiene, unde, de multe ori, este învins sau se află în impas.

În societatea contemporană se întâmplă zilnic diverse evenimente care nu sunt totdeauna fericite. Societatea se află într-o continuă evoluție, dar în ea apar și efectele unei involuții, mai ales din punct de vedere moral.

Totalitarismul, diferite forme de dictatură și, mai nou, tehnocrația îl robesc pe om și de multe ori îl fac sclavul creațiilor sale.

Azi, tehnocrația îl reduce pe om la un număr din mulțimea celor ce viețuiesc pe pământ. Îl devalorizează și-l reduce la măsura unui atom. Îl depersonalizează și-l aruncă într-o lume exclusiv materială, unde credința, speranța și iubirea nu mai sunt considerate valori divine. Din această lume atomizată se poate ieși prin rugăciune, care este o scară spre Cer, spre Creatorul nostru, adică spre Iubirea desăvârșită. Ieșind din sine, omul se descoperă pe el însuși și vede astfel rolul și rostul pentru care a fost creat de Dumnezeu și anume ca partener al unei sfinte împărtășiri din desăvârșita iubire a lui Dumnezeu.

Rugăciunea nu este o simplă lucrare a omului sau specifică doar monahilor, practică ocazional, ci ea este o lucrare neîncetată și ființială a vieții omului. Omul nu se roagă doar cu limba sau cu buzele, ci se roagă cu întreaga sa ființă.

Astfel roadele rugăciunii se revarsă asupra întregii sale ființe și a lumii întregi create de Dumnezeu, lume care acum este afectată în mod negativ de păcatele noastre. Omul, păcătuiind, a început deșertificarea creației lui Dumnezeu.

În acest deșert contemporan al societății noastre este nevoie mai mult ca oricând de roua Duhului Sfânt care se revarsă pe pământ în urma rugăciunii înlăcrimate a omului.

Rugăciunea este un imens spațiu duhovnicesc, unde, în același duh, suntem chemați toți oamenii să-L preamărim pe Dumnezeu, Creatorul nostru. Uniți prin rugăciune, toți alcătuim Trupul tainic al lui Hristos. Comuniunea ce se realizează prin rugăciune face să dispară vremelnicele frontiere trasate între diferite comunități umane. Ea îl conduce pe om într-un spațiu sacru.

Rugăciunea, chiar dacă se face în mod particular, cuprinde întreaga lume și astfel ea are o dimensiune cosmică.

Cu rugăciunea călătorim între pământ și Cer, nu călătorim către nicăieri, ci Îl căutăm pe Dumnezeu, Care și El ne caută pe noi.

Întâlnirea cu Dumnezeu se realizează în acest spațiu duhovnicesc în care se revarsă iubirea Tatălui în inima fiului risipitor. Dumnezeu îl caută pe om în tot imensul spațiu sideral.

Prin rugăciune noi îi căutăm pe cei bolnavi în patul lor de suferință, îi căutăm pe cei afundați în adâncă sărăcie - marginalizații societății umane - ne căutăm pe noi înșine, care, de multe ori, ne pierdem într-o lume tot mai atomizată azi.

La lumina candelii rugăciunii descoperim minunata creație a lui Dumnezeu și cununa creației Sale - omul. Înainte de a te întâlni cu Dumnezeu, de a-L găsi pe Dumnezeu, trebuie să-l găsești pe semenul tău care este în suferință și în grele încercări. Prin rugăciune ne mișcăm între două lumi: lumea lacrimilor, a suferinței și lumea bucuriei desăvârșite în Dumnezeu.

Rugăciunea este acea stare a omului prin care intră în comuniune cu Dumnezeu și cu toți cei care, ridicându-și mâinile spre înaltul Cerului, cu lacrimi cer iertare și îndurare de la Dumnezeu.

Monahul se roagă singur, dar nu se roagă numai pentru el, ci pentru întreaga lume. Darul său pentru lume este rugăciunea. Monahul nu dă pâine lumii, ci rugăciune, de care este atâta nevoie azi, în lume.

Sufletul omului se hrănește cu rugăciunea așa cum se hrănește trupul cu pâine. Rugăciunea este mâna noastră întinsă către Dumnezeu și către semenii noștri. Ea este corabia în care îi punem pe cei răniți de păcate, sau pe cei ce trăiesc la o margine de lume. Rugăciunea, ea însăși, face să rodească pământul pâine.

Se acordă azi înalte titluri universitare de teolog; lucru bun este, însă adevăratul teolog este acela care a dobândit rugăciunea. Înсуși cuvântul „teolog” ne arată strânsa legătură dintre cuvânt și Dumnezeu, dintre om și Dumnezeu.

Ne rugăm în spațiul nostru intim din casă, iar, la prima vedere, ar fi o izolare de lume. Însă, cel ce se roagă chiar singur, în rugăciunea lui cuprinde o lume întreagă.

Rugăciunea nu trebuie să fie atinsă de aripa egoismului, ci de aripa iubirii desăvârșite pentru toți semenii noștri. Toți aceia care se roagă sunt

ridicați în Cerul rugăciunii așa cum Sfântul Apostol Pavel a fost ridicat până la al treilea Cer (II Cor. 12, 2).

La rugăciune Cerul se coboară pe pământ și astfel omul se roagă în Cer.

Câți dintre noi ne suim în acest Cer al rugăciunii?! Câți luăm cu noi și durerile semenilor noștri în acest Cer al rugăciunii, rugându-L pe Dumnezeu să aline acele dureri?!

Trăim azi mai mult în țara păcatului decât în țara rugăciunii.

Prin Moise, Dumnezeu l-a scos pe poporul Său – Israel – din Egipt, iar prin Hristos, trecând prin Ghetsimani, Dumnezeu ne-a scos din întunericul păcatului acestei lumi.

Hristos S-a rugat în Ghetsimani și ne-a învățat și pe noi cum să ne rugăm. Ne-a lăsat rugăciunea ca un izvor nesecat din care să-și stingă setea tot cel ce dorește să se întâlnească cu Dumnezeu.

Hristos, în rugăciunea „Tatăl nostru”, ne arată dimensiunea cosmică a rugăciunii și înlătură orice umbră de egoism atunci când ne rugăm. Cel ce se roagă intră în comuniune cu îngerii și cu toți oamenii care doresc pace pe pământ. O, cât de fericit este omul când se roagă împreună cu îngerii! Cât să ne rugăm ne spune Sfântul Apostol Pavel: „Rugați-vă neîncetat” (I Tes. 5, 17).

Rugându-se, Sfântul Ilie a coborât foc din Cer și ploaie binecuvântată pe pământ.

O parte din materia rugăciunii o constituie lipsurile trupești ale omului și ale celor ce-l înconjoară.

Ne rugăm pentru semenii noștri, dar ne rugăm și pentru firul de iarbă și pentru bobul de grâu și astfel rugăciunea devine atotcuprinzătoare și transpare în ea iubirea față de tot ce a creat Dumnezeu.

Cum să ne rugăm ne învață Sfânta Scriptură.

Astfel David, în Cartea Psalmilor, zice: „Ridicarea mâinilor mele, jertfa de seară” (Ps. 140, 2), iar Sfântul Apostol Pavel, în Epistola către Timotei, zice: „Vreau deci ca bărbații cuvioși să se roage în tot locul, ridicând mâini sfinte, fără de mânie și fără de șovăire” (I Tim. 2, 8).

Iată că și trupul omului participă la rugăciune și astfel întreaga ființă a omului intră în relație cu Dumnezeu. Astfel se realizează o închinare a trupului, făcându-se templu al Duhului Sfânt (I Cor. 6, 19).

Rugăciunea este vorbirea minții cu Dumnezeu, este urcușul minții spre Dumnezeu.

Hristos este Pâinea vieții, iar rugăciunea este pâinea sufletului.

Să înălțăm cu toții o rugă către Dumnezeu pentru pacea întregii lumi și să stingă toate războaiele care fac azi atâția orfani, căci un Iordan de lacrimi și sânge curge azi pe al nostru pământ.